

บทที่ 2

เทคนิคการสอนทักษะการพูด

การพูด คือ การเปล่งเสียงด้วยคำเพื่อบอกเล่าถึงความรู้สึกนึกคิดเป็นภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารระหว่างกัน และการพูดของคนนั้นย่อมมีกำเนิดมาจากความจำเป็นของตนเองที่จะใช้เสียงพูดให้เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างกันซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากกว่าเรื่องอื่น ๆ

การสอนพูดจึงจะเป็นปัญหาใหญ่ ๆ สำหรับครูผู้สอน ครูบางคนพยายามพูดกับนักเรียนในชั้นเรียนเสมอ ๆ ซึ่งเป็นโอกาสดีสำหรับนักเรียนที่จะได้มีโอกาสฝึกฝนพูดภาษานั้น โดยที่ครูย่อมจะต้องคิดหาวิธีการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นภายในขอบเขตความรู้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนมีอยู่

จุดประสงค์ที่สำคัญในการสอนพูดก็เพื่อจะให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมายได้ วิธีการสอนพูดแบบพื้นฐานคือ การเลียนแบบเสียงของเจ้าของภาษาให้ถูกต้อง โดยการให้พูดเป็นคำ เป็นวลี และเป็นประโยคเรื่อย ๆ ไป แต่เนื้อหาที่จะนำมาสอนพูดนั้นควรเป็นเนื้อหาที่นักเรียนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด หรือถ้ามีบทเรียนบทสนทนาหรือเอกสารประกอบกับเทปที่บันทึกเสียงพูดของเจ้าของภาษาก็จะยิ่งทำให้นักเรียนมีความเข้าใจและสามารถจับสำเนียงของภาษาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น การสอนพูดนั้นควรสอนควบคู่ไปกับการฟัง บทพูดที่จำเป็นและสำคัญที่สุดคือ บทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่มีโครงสร้างสั้น ๆ และง่าย ๆ สามารถสื่อความหมายได้มากที่สุด

สำหรับการสอนพูดนั้น สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525) ได้กล่าวแยกเนื้อหาการสอนพูดออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation) ได้แก่ การสอนการออกเสียงที่เป็นปัญหาทั้งเสียงสระ เสียงพยัญชนะ การฝึกเสียงเน้นหนักเบา สำเนียงสูงต่ำในประโยครวมทั้งการฝึกจังหวะการพูดอีกด้วย

2. การฝึกพูดเพื่อสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่น (Speaking for communication) การพูดในรูปแบบนี้จะมีแทรกอยู่ในทุกวิชาที่เรียน เช่น การอ่าน การเขียน เพราะในการฝึกเนื้อหาเหล่านี้จะใช้การฝึกปากเปล่า เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในเนื้อหานั้น ๆ การฝึกพูดนี้รวมถึงการสนทนาขั้นพื้นฐาน ซึ่งนักเรียนควรมีความรู้เบื้องต้น เช่นการตอบคำถามง่าย ๆ ตอบรับหรือตอบปฏิเสธ การสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ การบรรยายภาพเหตุการณ์ เป็นต้น

เทคนิคการสอนการพูด

การพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างดีนั้นเป็นขบวนการที่ยากอันหนึ่ง จึงมีการฝึกฝนทักษะได้หลายแบบ เช่น

1. การฝึกโดยการพูดตาม

ในระยะเริ่มต้น นักเรียนควรจะได้มีการฝึกพูดเป็นคำ ๆ และเป็นประโยค ต่าง ๆ ตามครู นักเรียนจะต้องจำประโยคพื้นฐาน (basic sentence) เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นกับตนเอง และจะได้มีความสามารถที่จะพูดภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นก็จะเพิ่มรูปประโยคให้มากและยากขึ้นเพื่อให้นักเรียนจะสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ตัวอย่างเช่น

ก. พูดเป็นคำ ๆ

bit   bet   bat

pit   pet   pat

ข. พูดเป็นประโยค

John walks along the road.

What do you learn at school?

ค. พูดเป็นประโยคโดยลงเสียงเน้นหนัก (Stress & Intonation)

Mary will come here tomorrow night.

When do you get up?

ในการฝึกแบบนี้ ครูควรพูดเป็นตัวอย่างหรือเปิดเทปบันทึกเสียงเจ้าของภาษาให้นักเรียนฝึกตาม เมื่อนักเรียนพูดตามแล้ว ครูต้องคอยแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดของนักเรียนด้วยและช่วยแก้ไขจนนักเรียนสามารถพูดได้ถูกต้องมากขึ้น

2. การฝึกพูดแนะนำตนเองหน้าชั้นเรียน

การฝึกพูดแบบนี้เป็นกระบวนการเบื้องต้นที่จะฝึกฝนให้ผู้เรียนเริ่มมีความกล้าในการพูด เพื่อแสดงตัวต่อหน้าเพื่อน ๆ และครูผู้สอน ผู้เรียนอาจขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความประหม่าและไม่รู้จะเริ่มต้นพูดอย่างไร เป็นต้น ลักษณะนี้เป็นอาการของผู้ที่ยังไม่ได้รับการฝึกพูดมาก่อน จึงมีข้อควรปฏิบัติดังนี้

ก. เมื่อครูผู้สอนเรียกนักเรียนออกมาหน้าชั้นแล้ว ครูควรให้นักเรียนหัดกล่าวคำทักทายอย่างง่าย ๆ กับเพื่อน ๆ เช่น

Good morning, everybody

ข. หลังจากนั้นให้นักเรียนหัดกล่าวแนะนำตนเอง เช่น

My name is .....

ค. เมื่อบอกชื่อนามสกุลตนเองแล้ว นักเรียนก็อาจจะเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เช่น การศึกษาที่ผ่านมา และบอกความรู้สึกที่ได้มาเรียนในชั้นนี้ ในตอนท้ายก็ให้บอก “สวัสดิ” ก่อนที่จะกลับไปนั่งที่เมื่อนักเรียนแนะนำตนเองแล้ว ครูอาจจะกล่าวชมหรือในขณะเดียวกันก็ให้คำแนะนำว่าการออกเสียงชัดเจนใหม่ การลงเสียงหนักเบาถูกต้องหรือไม่ เป็นต้น การฝึกพูดแนะนำตัวหน้าชั้นนี้เป็นการฝึกพูดเบื้องต้นเท่านั้น ครูผู้สอนอาจมีแนวปฏิบัติอื่น ๆ ที่ดีที่จะมาฝึกหัดนักเรียนต่อไปได้

3. การฝึกพูดด้วยบทสนทนา (Dialogue)

บทสนทนามีประโยชน์ต่อการเรียนภาษา และเป็นเครื่องมือที่ใช้สอนภาษาได้ดี เพราะบทสนทนาเป็นภาษาพูดที่ใช้พูดแบบในชีวิตประจำวัน สามารถสื่อความคิดของบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งได้ มีการตอบโต้กลับไปมาซึ่งกันและกัน ภาษาที่ใช้ในบทสนทนาจึงแสดงความหมายที่แท้จริงออกมา

ครูผู้สอนสามารถสอนบทสนทนาได้ทุกชั่วโมงที่มีการเรียนภาษาอังกฤษ การสอนต้องพยายามให้นักเรียนเข้าใจความหมายของบทสนทนาและให้นักเรียนเลียนแบบพูดได้ถูกต้อง และคล่องแคล่วโดยการเริ่มจดจำรูปแบบ และโครงสร้างประโยค สำเนียงที่ใช้ในการพูด เป็นต้น

ลักษณะของบทสนทนาที่ดี

บทสนทนาที่จะนำมาใช้สอนนั้น ครูผู้สอนควรที่จะเลือกให้เหมาะกับชั้นเรียน ถ้าเป็นเด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ครูอาจเลือกบทสนทนาสั้น ๆ ง่าย ๆ มีความยาวประมาณ 6-10 บรรทัด และประโยคแต่ละประโยคก็ไม่ควรยาวเกินกว่านักเรียนจะพูดตามได้ ภาษาและสถานการณ์ที่ใช้ในบทสนทนาควรที่จะใกล้เคียงกับภาษาที่คนทั่วไปใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ควรมีการต้องจำคำศัพท์มากและครูก็ไม่ควรใช้เวลามากเกินไปสำหรับการสอนบทสนทนา ถ้าบทสนทนาสนุกนักเรียนก็จะกระตือรือร้นที่จะเรียน และเป็นการปูพื้นฐานที่ดีต่อผู้เรียนด้วย

ขั้นตอนในการสอนบทสนทนา

1. ครูเปิดเทปให้ผู้เรียนฟังบทสนทนานั้นสัก 2-3 ครั้ง และให้สังเกตถึงการออกเสียง การเว้นจังหวะ เสียงสูง ต่ำของเจ้าของภาษา ในระยะแรกนี้ผู้เรียนเพียงแต่ฟังบทสนทนาอย่างเดียว

2. ผู้เรียนฝึกพูดบทสนทนาตามครู ในขั้นแรกเริ่มฝึกทั้งชั้นโดยการว่าตามครู บรรทัดต่อบรรทัด ในระหว่างนั้นครูควรสังเกตว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่ รวมทั้ง

การเว้นจังหวะและเสียงสูงต่ำด้วย และควรจะเร่งว่ให้พูดคุยด้วยความเร็วที่เป็นธรรมชาติพอควร

3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างของประโยคที่อาจเป็นของใหม่สำหรับนักเรียน รวมทั้งสำนวนภาษาที่ปรากฏในบทสนทนา หรือครูอาจถามผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาของบทสนทนานั้นอย่างคร่าว ๆ

4. หลังจากได้ฝึกพร้อมกันทั้งชั้นแล้ว ครูอาจแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ โดยให้กลุ่มที่หนึ่งพูด ส่วน A กลุ่มที่สองพูดส่วน B สลับกันไป สุดท้ายจึงจะฝึกเป็นที่ละคู่และที่ละคนตามลำดับ

ในการสอนบทสนทนานั้น ครูผู้สอนควรจะได้สอนเป็นขั้นตอนตามที่ได้กล่าวมา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจำรูปแบบของประโยค รวมทั้งโครงสร้างประโยค และนำมาใช้สนทนากับผู้อื่นได้ อย่างไรก็ตาม การสอนบทสนทนานั้นถ้าเป็นแต่ในด้านความจำมากเกินไป นักเรียนก็จะเบื่อหน่ายได้ง่าย ครูจึงควรมีหลาย ๆ วิธีที่จะสอนบทสนทนาให้ น่าสนใจและสนุกสนานที่จะได้เรียนการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

1. การใช้รูปภาพประกอบบทสนทนา ครูหารูปภาพมาติดที่กระดานดำและให้ประโยคที่เข้ากันกับรูปภาพที่ติดไว้ในลักษณะที่เป็นบทสนทนาโต้ตอบในเรื่องเดียวกัน ครูจะชี้ที่รูปและให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูสัก 2-3 ครั้ง ต่อจากนั้นก็ฝึกให้พูดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และที่ละคนตามลำดับ

2. การวาดรูปในกระดานดำ ครูอ่านบทสนทนาจากหนังสือ และวาดรูปไว้บนกระดานดำให้เข้ากันกับเรื่องที่ปรากฏในบทสนทนา เมื่อเวลาที่ครูสอน ครูก็ชี้ภาพไปพร้อมกับพูดบทสนทนานั้น

John: What did you do last weekend?

Bill: I stayed home. What did you do?

John: I played basketball. What did you do at home?

Bill: I studied for a test.

John: Did you study all day?

Bill: No, I played the guitar and I watched television.

3. การนำรูปภาพมาติดบนป้ายสำลี (Flannel Board) ในปัจจุบันนี้มีบริษัทบางบริษัทที่ผลิตอุปกรณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เป็นต้น ได้คิดผลิตรูปภาพเป็นเรื่อง ๆ สำหรับใช้เฉพาะกับป้ายสำลี ซึ่งครูสามารถนำมาใช้สอนประกอบบทสนทนาได้อย่างสะดวกและช่วยให้บทเรียนน่าสนใจมากขึ้น

A: Do you have any hobbies ?

B: Yes, I collect stamps.

A: Do you have a big stamp collection?

B: Yes, it's quite big. I also like to listen to music. I'm interested in jazz. What about you ? What are your hobbies ?

A: I'm interested in photography.

ประโยชน์ของการสอนบทสนทนาในชั้นเรียน

1. บทสนทนาช่วยในการสอนการออกเสียงและไวยากรณ์ต่าง ๆ ถ้านักเรียนได้ฝึกบทสนทนาน้อย นักเรียนก็จะสามารถใช้ไวยากรณ์นั้นได้น้อยไปด้วย

2. บทสนทนาเป็นภาษาที่ใช้พูดในสังคม จึงทำให้นักเรียนสามารถจดจำและนำไปใช้ได้ในการพูดคุยต่อไป

3. มีวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สอดแทรกอยู่ในบทสนทนานั้น ๆ เช่น การสั่งอาหารเข้าแบบ American Breakfast แตกต่างกับแบบ Continental Breakfast

4. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)

การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีสอนอีกแบบที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด พูด ฟัง และแสดงกริยาตามสภาพต่าง ๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารที่ใกล้กับความเป็นจริงในชีวิต ซึ่งสามารถใช้ในการฝึกพูดบทสนทนาได้ การแสดงนี้อาจจะทำให้นักเรียน

ที่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนกลับกลายเป็นผู้ที่กล้าพูดและสนุกต่อการแสดงบทบาทสมมตินั้นด้วย

กิจกรรมการสอนการแสดงบทบาทสมมติอาจมีได้ในหลายลักษณะ ดังนี้

1. แบบที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า การแสดงบทบาทสมมติแบบนี้นักเรียนควรจะไ้เตรียมโครงสร้างของประโยคและมีความรู้เรื่องคำศัพท์ต่าง ๆ มากพอที่จะฝึกได้อย่างอิสระ

2. การกำหนดบทบาททางสังคม การแสดงบทบาทสมมติแบบนี้เพื่อให้นักเรียนได้ประสบการณ์และมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษามากขึ้น เช่น อาจเป็นการแนะนำตัวเองต่อเพื่อน หรือคนแปลกหน้าอื่น ๆ หรือแนะนำคนอื่นให้รู้จักกับเพื่อนเรา และการตอบเมื่อได้รับการแนะนำ หรือการสั่งอาหารกับคนเสิร์ฟในร้านอาหาร เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น

Situation 1: Introduction

Introducing another person: - This is my friend – Mary.

- Margaret, This is Mary.
- Have you met Mary yet?
- Do you know Mary?

Responses to an introduction:-

- How do you do?
- How do you do? I'm glad to meet you.
- I'm glad to meet you, too.
- Yes, we've already met.

Situation 2: Shopping

If you are a clerk or salesperson:-

- May I help you, madam?
- Is there something I can do for you?
- Can I do something for you, sir?
- Can I help you?

If you are a customer:-

- Can you help me, please?

Situation 3: Ordering a Meal

A: What would you like to { have ?
order?

Would you like to have some salad?

B: I think I'll { have some pancakes.
take the Italian spaghetti.

- Yes, that sounds good.

- No, thanks. I don't care for that.

Please bring me some steak.

3. การสร้างสถานการณ์ ครูจะสร้างสถานการณ์ให้นักเรียน อาจเป็นการเล่นละครสั้น ๆ ง่าย ๆ เช่น ที่คลินิกหมอ (การนัดหมายเพื่อพบหมอ) การถามทาง (สำหรับคนแปลกหน้า) เป็นต้น ครูจะต้องแนะนำนักเรียนว่าจะต้องพูดและแสดงบทบาทอย่างไร จะมีการเขียนบทบาทของแต่ละคนลงในกระดาษที่แยกกัน การสร้างสถานการณ์นี้ควรมีหลาย ๆ แบบที่ใกล้ความจริงในชีวิตด้วย และควรเริ่มจากแบบง่าย ๆ ไปหายาก เช่น ตัวอย่างที่ 3.3 นี้ที่ต้องใช้เวลาเตรียมตัวเพื่อจะแสดงบทบาทสมมติแบบนี้ คือการให้นักเรียนไปคิดหาคำพูดมาเองเพื่อให้นักเรียนจะได้ฝึกคิดและพูดเองมากขึ้น

ตัวอย่าง

การนัดหมาย (Making an Appointment)

Receptionist : What can I do for you?

Patient : I'd like to see Dr. Anderson.

Receptionist : I'm sorry. She isn't available now.

Would you like to come back some other time?

Patient : Yes, I'd like to make an appointment if possible.

Receptionist : All right. What's your name, please?

Patient : Kathy McGrown.

Receptionist : And your telephone number?

Patient : 081-6227012.

Receptionist : Fine, see you on Friday at five.

Patient : Thank you. Goodbye.

การถามทาง

Stranger : Excuse me. I'm visiting Boston for the first time.

Would you please help me?

Policeman : Haven't you got a map?

Stranger : No, I haven't. Where could I get one?
Policeman : You can get from any gas station.
Stranger : Well, first of all, I'd like to go to Cedar Street.
Is it near here?
Policeman : No, it's in downtown. You could go there by
subway.
Stranger : Is there a subway near here?
Policeman : Yes, the Seventh Avenue subway is one block
from here.
Stranger : Thank you very much.
Policeman : You're welcome.

The Hitchhiking Hassle

Mr. Sam Snuggle and his family have met on a chilly fall evening to discuss a vacation trip that Susie, his sixteen-year-old daughter, wants permission to take hitchhiking from Baltimore, their hometown, to New York City. Her boyfriend, Bill Bland, wants to accompany her. Sam wants to discuss the plan with the whole family before giving his approval.

They want to talk about:

- Why do Susie and Bill want to hitchhike to New York?
- They are both broke. Will the family finance the trip?
- Wouldn't a different mode of transportation be better?
- Is there any way for the family to know if Susie and Bill are safe?
- Should Sam set a time limit for the trip?

Present at the Snuggle home tonight are:

- Susie Snuggle and Bill Bland
- Sam and Sally Snuggle, Susie's parents
- Mr. and Mrs. Bland, Bill's conservative grandparents
- Cathy Snuggle, Susie's younger sister, who thinks that Susie is always allowed to do what she wants
- Bicks Blackwell, Susie's uncle, a member of a religious cult that believes in total freedom of the individual

- Eloise Ellesher, a friend of the family who is a policeman
- some friends of Bill and Susie who hitchhike all the time

ขั้นตอนการสอนบทบาทสมมติ แบ่งเป็น 4 ขั้น คือ

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) ครูสามารถใช้ภาพ เทป หนังสือเรียน หรือการสนทนาเพื่อนำไปสู่เรื่องที่จะสอน
2. ขั้นให้ความรู้ (Presentation) ครูให้ฟังเทปบทสนทนาหรืออ่านบทสนทนาให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นก็อธิบายคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างใหม่ ๆ ในบทสนทนาเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น
3. ขั้นฝึก (Practice) ครูแบ่งให้นักเรียนฝึกกันเป็นคู่ ๆ หรือเป็นกลุ่มนักเรียนก็จะฝึกพูดหรือแสดงตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้
4. ขั้นแสดง (Production) ให้นักเรียนแสดงโดยอิสระ อาจจะเป็นในด้านที่นักเรียนสร้างสถานการณ์เอง ตลอดจนถึงคิดหาประโยคและคำพูดมาพูดเองโดยอาจเลียนแบบจากตัวอย่างที่ครูให้ก็ได้

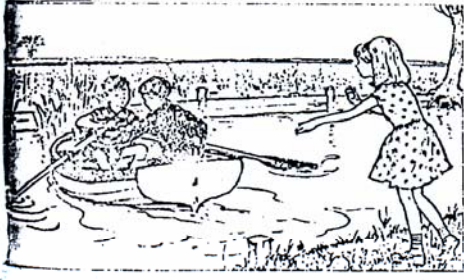
ประโยชน์ของการใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติ (Role Playing)

1. ทำให้นักเรียนสนุกสนานและสนใจในการเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน
2. ทำให้นักเรียนทุกคนในชั้นได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง
3. ทำให้นักเรียนมีโอกาสดูฝึกการแสดงออกทั้งทางการพูด และกิริยาท่าทางของตนเอง

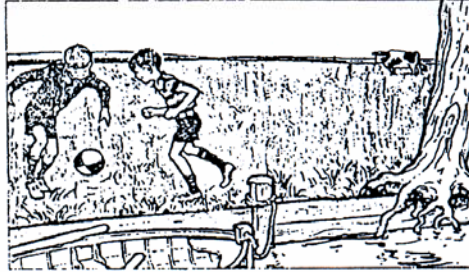
5. การฝึกเล่าเรื่อง (Oral Production)

การฝึกแบบนี้ต้องอาศัยรูปภาพ การ์ตูน หรือหนังสือที่จะเป็นเครื่องช่วยดำเนินการสนทนา อีกทั้งยังขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย ถ้าเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ครูอาจให้นักเรียนดูรูปภาพและเล่าเรื่องจากภาพนั้น โดยที่ครูไม่ต้องแนะนำอะไรทั้งสิ้น ให้นักเรียนมีโอกาสเต็มที่ในการบรรยาย แต่ถ้านักเรียนชั้นต่ำลงมาอาจไม่สามารถบรรยายภาพที่เห็นได้ ครูต้องช่วยแนะนำนักเรียนโดยวิธีการช่วยกันถามและตอบ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถพูดถึงสิ่งที่ตนเห็นและกระตุ้นให้อยากบรรยายภาพนั้นออกมา โดยวิธีนี้จะทำให้ทั้งครูและนักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันอีกด้วย

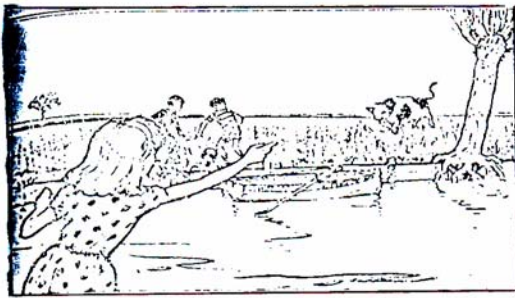
ตัวอย่าง

A.

B.

C.

D.

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมตอนต้นเมื่อดูจากรูป ครูอาจตั้งคำถามช่วยดังนี้

1. How many children were there in the picture?
2. Where were they?
3. What did the two boys do?
4. Who wanted to go with them?
5. Did they allow her to go with them?
6. What did the boys do on the other bank?
7. Who was coming into the field?
8. Who saw the bull first?

9. When the boys saw the bull, what did they do?

10. What did they leave in the field?

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมตอนปลาย อาจบรรยายจากรูปได้ในลักษณะต่อไปนี้

John and Peter got into their boat and rowed to the other bank of the river. Mary wanted to go with them, but they refused. When the boys reached the other bank, they got off their boat and played in the field near the river.

Suddenly, Mary saw a bull coming into the field and she shouted, "Look out! There's a bull in the field. It's running to you." When the boys saw the bull, they were very frightened. So they ran back quickly to their boat and left their ball in the field.

6. การฝึกการสนทนาแบบอิสระ (Free Conversation)

การฝึกพูดแบบนี้เหมาะสำหรับนักเรียนระดับสูงที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษดีพอที่จะพูดแบบอิสระได้ และนักเรียนจะต้องมีการเตรียมตัวมาให้พร้อมพอควร การฝึกพูดแบบนี้อาจแบ่งได้หลาย ๆ แบบ เช่น

6.1 การแบ่งกลุ่มอภิปรายปัญหา (Discussion Group) ครูอาจให้พูดในเรื่องง่าย ๆ ทั่วไป เช่น การพูดถึงรายการวิทยุ โทรทัศน์ หรือการไปเยี่ยมชมสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น

- ก. การเตรียมตัว (Preparation) นักเรียนฝึกตั้งคำถาม 2-3 คำถามเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายให้ไปอ่าน หรือให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง
ที่ไปอ่าน
- ข. การสนทนาทั้งห้อง (Whole – class conversation) นักเรียนทุกคน
เป็นวงกลมใหญ่ ๆ ครูให้นักเรียนคนหนึ่งถามปัญหาเพื่อให้เพื่อน ๆ
ที่เหลือเป็นคนตอบ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสพูดแสดง
ความคิดเห็นโดยทั่วถึง
- ค. การสนทนาเป็นกลุ่มย่อย (Small – group conversation) ครูแบ่งนักเรียน
เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ให้แต่ละกลุ่มซักถามกัน ผลัดกันแสดงความคิดเห็น ส่วนตัว
ครูเองต้องคอยดูแลให้กลุ่มแต่ละกลุ่มได้มีโอกาสถกเถียงกันในบางหัวข้อ
และควรย้ายจากกลุ่มหนึ่งไปอีกกลุ่มหนึ่งเรื่อย ๆ ไป เพื่อดูว่าจะต้องแก้ไข
นักเรียนอย่างไรในตอนท้ายชั่วโมง

6.2 การโต้วาที (Debates) ครูควรเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดในการจัดโต้วาที นับแต่การเลือกหัวข้อที่จะโต้วาที การแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มฝ่ายเสนอหรือฝ่ายค้าน การค้นคว้าและการเตรียมการพูด ส่วนขั้นสุดท้ายคือการดำเนินการโต้วาที ครูจะต้องเป็นคนควบคุมเวลาโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนทั้งสองฝ่ายได้มีโอกาสพูดอย่างทั่วถึงและพอเหมาะกับความเวลาที่กำหนดให้

6.3 การจัดกลุ่มความสนใจ (Panel Discussions) ครูเสนอหัวข้อที่น่าสนใจง่าย ๆ แล้วให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตามความสนใจทำการศึกษาเฉพาะหัวเรื่องที่ตนเองมีความถนัดและสนใจ โดยครูจะส่งให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าเรื่องนั้น ๆ มาแล้วนำความรู้ที่ได้ค้นคว้ามาเสนอให้กับเพื่อน ๆ ในห้องเรียนต่อไป

ในการฝึกแบบนี้ การวางแผนงานของครูเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะเมื่อนักเรียนได้หัวข้อที่นักเรียนสนใจแล้ว ครูควรให้คำแนะนำหรือเสนอรายชื่อหนังสือที่นักเรียนจะไปทำการค้นคว้าในห้องสมุดต่อไป เพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เสียเวลาไปค้นหาหนังสือเอง นอกจากนี้ในขณะที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม ๆ นั้น ครูควรเดินดูแต่ละกลุ่มสลับกันไป พร้อมให้คำแนะนำในเรื่องต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน เช่น ให้คำแนะนำเรื่องการพูดออกเสียงคำใหม่ ๆ หรือ คำแนะนำในเรื่องการทำเรื่องย่อ เป็นต้น